

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 194

55de Møde.

Tirsdagen den 16de April.

(Forts.)

Finantsministeren (fortsat): Denne Grund, som jeg her har tilladt mig at fremsføre mod den i Udcastet foreslaaede Skatthenorm, har vel ikke været omtalt af Comiteen, men derimod har den i sin Betænkning Pag. 2—3, fremsat som en anden Betragtning mod den hele Idee at skabe et saadant fremtidigt, let tilgængeligt Skatteobject, at man derved aabne sig en altfor let Udvei til at undgaae de Banffeligheder, som den nye Afveien af Statens Indtægter og Behov ellers maa medføre, samt at det under farlige Forhold ogsaa let kunde tænkes, at en saadan Udgang kunde misbruges til at fordre altfor store Bidrag af Skat. Man har ligeledes fundet, at Maaden var uhensigtsmæssig, da det blotte Folketal i og for sig ikke kunde afgive nogen passende Maalestof for Skatteevnen, og Comiteen har ikke engang anseet det fornødent, videre at gaae ind herpaa, idet den har fundet sig overbevist herom derved, at der kun synes at være een Stemme i saa Henseende i Thinget. Der til maa jeg for det Første bemærke, at jeg ikke kan erkende denne Frygt for, at man skulde faae en altfor let tilgængelig Udvei ved at faae en saadan Skatthenorm, at være grundet i nogen constitutionel Forsætning. Jeg skal forøvrigt under Æt tillade mig at imødegaae disse to Argumenter. Hvad det angaaer, at der synes at udtale sig en temmelig stærk Stemning imod at regulere Skatterne mellem Kjøbstad og Land og mellem Kjøbstæderne indbyrdes efter Folketallet, hvad denne Anskuelse angaaer, siger jeg, da har ogsaa jeg modtaget det Indtryk, at der i saa Henseende, hidtil idetmindste, har været en temmelig stor Enstemmighed i Thinget; men jeg troer ikke, at man deraf kan være berettiget til at antage,

at denne Enstemmighed skulde vedblive. Det er ganske naturligt, naar man i Almindelighed nærer Tvivl om Rigtigheden af at beskaffe efter Folketallet, at man da, naar en saadan Skattemaade fremtræder, ogsaa finder Betænelighederne i første Dieblik overveiende, og at man søger paa andre Maader at omgaae disse Betæneligheder og finde Midler derimod. Jeg troer imidlertid, at den Erfaring, man allerede har fra Krigsskatten, og den, man vil faae fra denne Sag efter Udvalgets Forslag om at medtage et andet Criterium. end Folketallet, blandt andet Kjøbstædernes Assurancefum, at navnlig denne sidste skal vise, at det slet ikke er saa let at finde nogen Maalestof, som er bedre end Folketallet. Hvad Kjøbstædernes Assurancefum angaaer, kan jeg paa ingen Maade indrømme, at den overhovedet har noget Fortrin for Folkemængden; den aabner een reel Fordeel, og det er med Hensyn til Bornholms Kjøbstæders Besætning, men det er ogsaa det Æneste; ibrigt bliver Forholdet omtrent det Samme, enten man tager den ene eller den anden Fordelingsmaade. Det er heller ingenlunde i og for sig saa afgjort, at Folketallet er en aldeles forkastelig Maalestof for Besætningen; det er vel fuldkommen rigtigt, at det er en forkastelig Maalestof i det Dieblik, der er Spørgsmaal om at beskaffe det enkelte Individ; det gaaer vissefelig ikke an at indføre Koppskat, at kræve Ligemeget af ethvert Hoved, men Sagen stiller sig dog noget anderledes, naar der er Spørgsmaal om, hvilke Afgiftsbyrder forskjellige Statsdele eller forskjellige Samfundsklasser i samme Stat skulle bære. Da har det til alle Tider været en temmelig almindelig Udvei; og, skøndt jeg ingenlunde skal benægte, at den har sin Mistilighed, og at den kan føre til uretfærdige Resultater, saa troer jeg dog tillige, at man tør udtale det som temmelig almindeligt erkjendt, at denne Udvei i mange Tilfælde har maattet benyttes af